

De stroomstoring

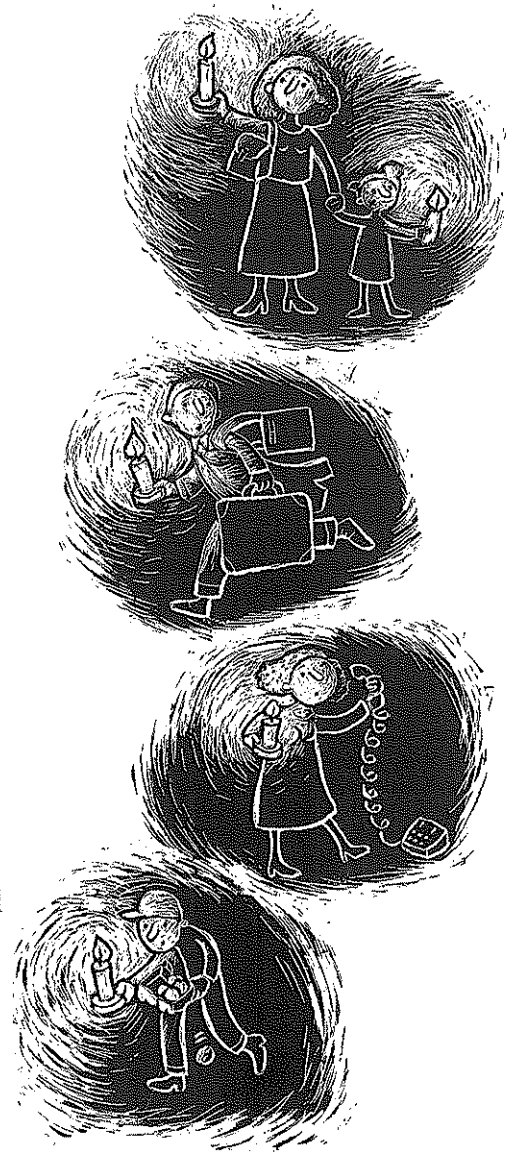
In juni 1997 was er een stroomstoring in het midden van Nederland. Opeens was er geen elektriciteit. Het was midden op de dag. Omdat het zo plotseling gebeurde schrokken veel mensen er wel van. Iedereen is tegenwoordig immers afhankelijk van elektriciteit. Overal ging meteen de verlichting uit. Verschillende winkels kon je niet meer in omdat de computers niet meer werkten en je kon ook niet afrekenen. De kassa's hebben immers ook stroom nodig. Elektrische weegschalen deden het natuurlijk ook niet meer. Voor de winkeliers is dat verschrikkelijk want ze kunnen niets verkopen. In sommige kantoren werden vergaderingen gehouden met kaarsjes aan. De grootste chaos kwam je tegen in het vervoer per trein. De treinen stonden allemaal stil. Er zullen wel kinderen geweest zijn die blij waren dat ze een dag niet naar school konden. Als het een belangrijke dag is op school, dan is zo'n stroomstoring wel een ramp.

Allerlei mensen kwamen vast te zitten op de stations. De burgemeester van Utrecht kwam op televisie om te vertellen wat de overheid kon doen.

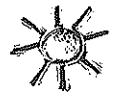
Al het telefoonverkeer lag plat. Dat heeft voor veel overlast gezorgd. Midden-Nederland was een groot deel van de dag telefonisch niet te bereiken. Ook de kindertelefoon was lange tijd onbereikbaar.

Fabrieken moesten stoppen met hun werkzaamheden. Vooral voor fabrieken met een koelinstallatie gaf de stroomstoring grote problemen. Na een poosje werd de temperatuur te hoog. Als voedingsmiddelen in de vriezer gaan ontdooien, moet je ze weggooien.

Gelukkig duurde het niet te lang en viel de schade wel mee. Maar in de eierhandel en de ijsfabrieken is er toch wel wat bedorven.

Een keer wat anders

In 1995 zochten mijn ouders voor de zomervakantie een nieuwe vakantiebestemming. We kampeerden al jaren in Frankrijk maar wilden eens iets anders. We kwamen op het idee van Oost-Duitsland als vakantieland. Eigenlijk bestaat dat niet want er is nu een verenigd Duitsland. We bedoelen natuurlijk voormalig Oost-Duitsland. Vroeger werd dat ook wel de DDR genoemd. Na de Tweede Wereldoorlog waren er twee Duitslanden. Je had West-Duitsland en Oost-Duitsland. In Oost-Duitsland waren de Russen de baas. Vroeger kon je daar ook niet makkelijk op vakantie. Sinds 1989 is Oost-Duitsland weer bij West-Duitsland. Toen werd de muur weggehaald die Oost- en West-Berlijn van elkaar scheidde. Die gebeurtenissen waren ook op de Nederlandse televisie te volgen.

In de tweede helft van juli zijn we vertrokken. Eerst reden we door het vroegere West-Duitsland en zonder dat we het merkten kwamen we in Oost-Duitsland. Vroeger was het aan de grens een zenuwachtige bedoeling met een heleboel soldaten. Rondom je auto liepen dan politieambtenaren die aantekeningen maakten en je moest allerlei formulieren invullen. Nu is er geen grens meer en er was niet één politieauto te zien.

We kwamen in steden als Leipzig, Dresden en Maagdenburg, maar we kampeerden op het platteland. De sfeer in de stadjes viel me erg tegen. Er waren veel verwaarloosde gebouwen; stinkende steenkoolfabrieken en verlaten autofabrieken. Er is nog een groot verschil te zien met het voormalige West-Duitsland.

Het is duidelijk dat het land nog een grote ontwikkeling door moet maken om op het peil van West-Duitsland te komen. We hebben ook mooie kerken met prachtige gebrandschilderde ramen gezien, maar dat waren uitzonderingen. Het is wel een bijzondere vakantie geworden.

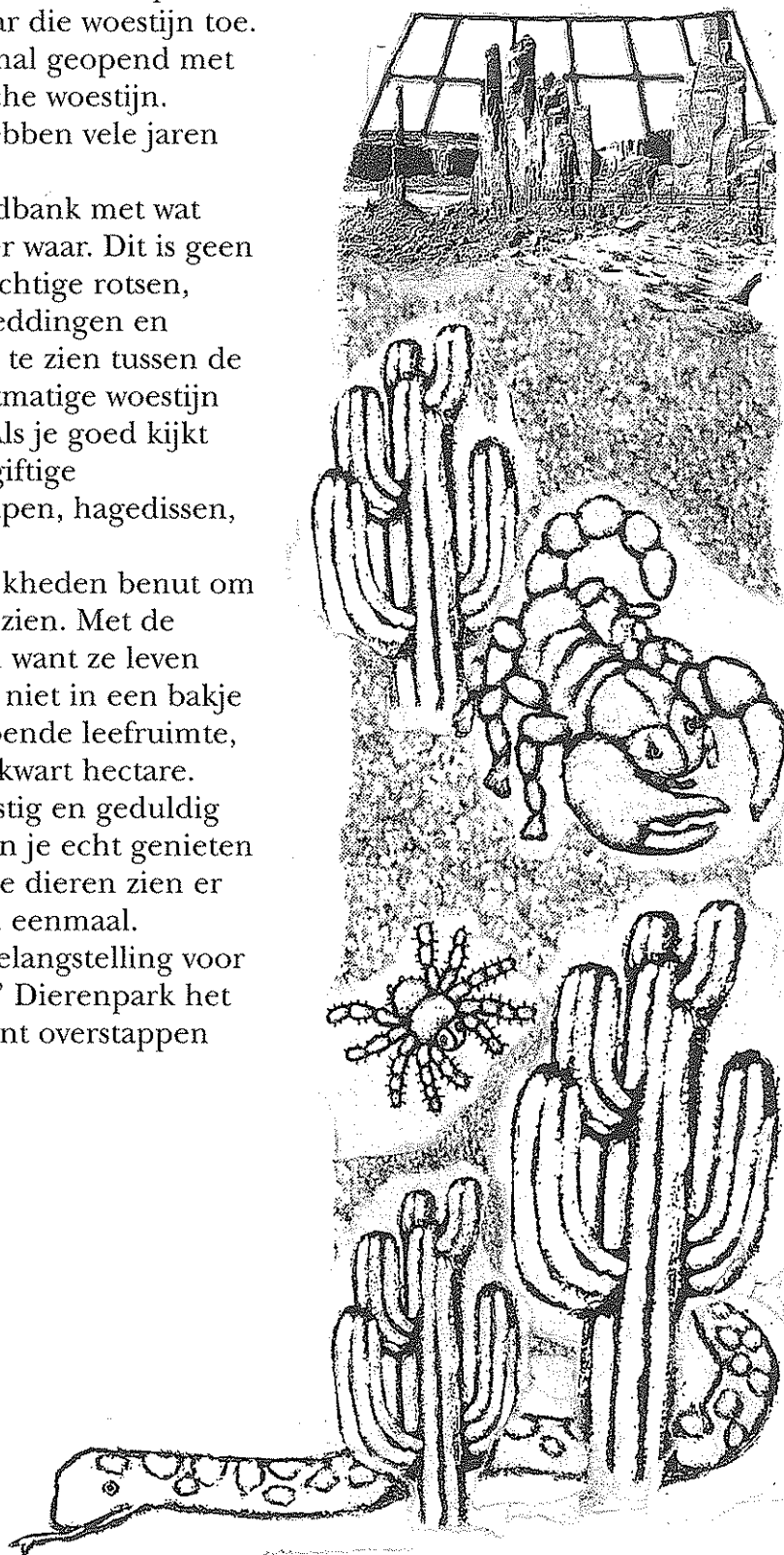

Een overdekte woestijn

Iedereen weet wel wat een woestijn is. De meeste mensen denken dan aan veel zand en een brandende zon. Wat nog niet iedereen weet is dat er in Nederland ook een woestijn is. Het is geen gewone woestijn, maar een overdekte woestijn. Die woestijn is te vinden in Burgers' Dierenpark in Arnhem. Ook bij slecht weer kun je naar die woestijn toe. In 1994 werd in die diertuin een grote hal geopend met daarin een Noord-Amerikaanse subtropische woestijn. De voorbereidingen voor deze woestijn hebben vele jaren gekost.

Misschien denk je dat dat saai is, zo'n zandbank met wat hete lampen erboven, maar niets is minder waar. Dit is geen saaie woestijn, maar een gebied met reusachtige rotsen, oases, kleine zandgebieden, droge rivierbeddingen en leemvlakten. Metershoge cactussen zijn er te zien tussen de tweeduizend woestijnplanten. In die kunstmatige woestijn leven enkele honderden woestijndieren. Als je goed kijkt dan zie je slangen, schorpioenen, ratten, giftige vogelspinnen, maar ook wel dikhoornschapen, hagedissen, vogels en allerlei soorten insecten.

Men heeft in deze woestijnhal alle mogelijkheden benut om mensen ook deze speciale natuur te laten zien. Met de dieren hoef je geen medelijden te hebben want ze leven eigenlijk in hun eigen omgeving en zitten niet in een bakje of kooitje. Ze hebben ook meer dan voldoende leefruimte, want de oppervlakte van de hal is wel driekwart hectare. Je moet die hal niet doorrennen, maar rustig en geduldig zoeken naar de woestijnbewoners. Dan kun je echt genieten van deze wonderbaarlijke natuur. Sommige dieren zien er wel angstaanjagend uit, maar zo zijn ze nu eenmaal. Sinds de opening van deze hal is er veel belangstelling voor de woestijn. Het bijzondere is dat Burgers' Dierenpark het hele jaar open is en je in de winter dus kunt overstappen naar een tropisch klimaat.

Blijven tekenen

Op mijn derde jaar kon ik al een huisje, een boompje en een beestje tekenen. Voor die leeftijd is dat al een hele prestatie. Mijn ouders stonden er versteld van. De meeste kinderen krassen op die leeftijd alleen nog maar wat.

Ik ben nu twaalf en heb al heel wat schetsboeken volgetekend. Mijn onderwijzers kijken iedere keer erg op van mijn tekenontwikkeling. Ik gebruik niet alleen potloden, maar werk met allerlei materialen en maak ook wel schilderijen.

Ik maak meestal moderne kunst. Taferelen met boerenfamilies, een indianendorp of een herderinnetje kom je bij mij niet tegen. Soms heb ik in één dag iets gemaakt maar ik heb ook weleens de hele maand januari en februari aan een schilderij gewerkt. In de loop van de jaren heb ik al honderden werken en werkjes gemaakt. Iedere keer begin ik weer met veel enthousiasme aan iets nieuws. Thuis heeft dat tekenen nooit moeilijkheden gegeven. Mijn ouders vonden het prima dat ik mijn tekenspullen zelfs mee op vakantie nam. Aan het eind van iedere vakantie had ik weer verscheidene tekeningen klaar. De Middellandse Zee en de Atlantische Oceaan heb ik al verscheidene malen met diverse materialen weergegeven.

Mijn klasgenoten vinden het maar een eigenaardige hobby. De meeste kinderen stoppen in de loop van het basisonderwijs met tekenen omdat ze dat kinderachtig beginnen te vinden. Ik ben echter blijven tekenen. Later zou ik graag tekeningen of schilderijen maken en die verkopen. Misschien kan ik ook nog illustrator van kinderboeken worden. Een beroemde kunstenaar hoef ik niet te worden.

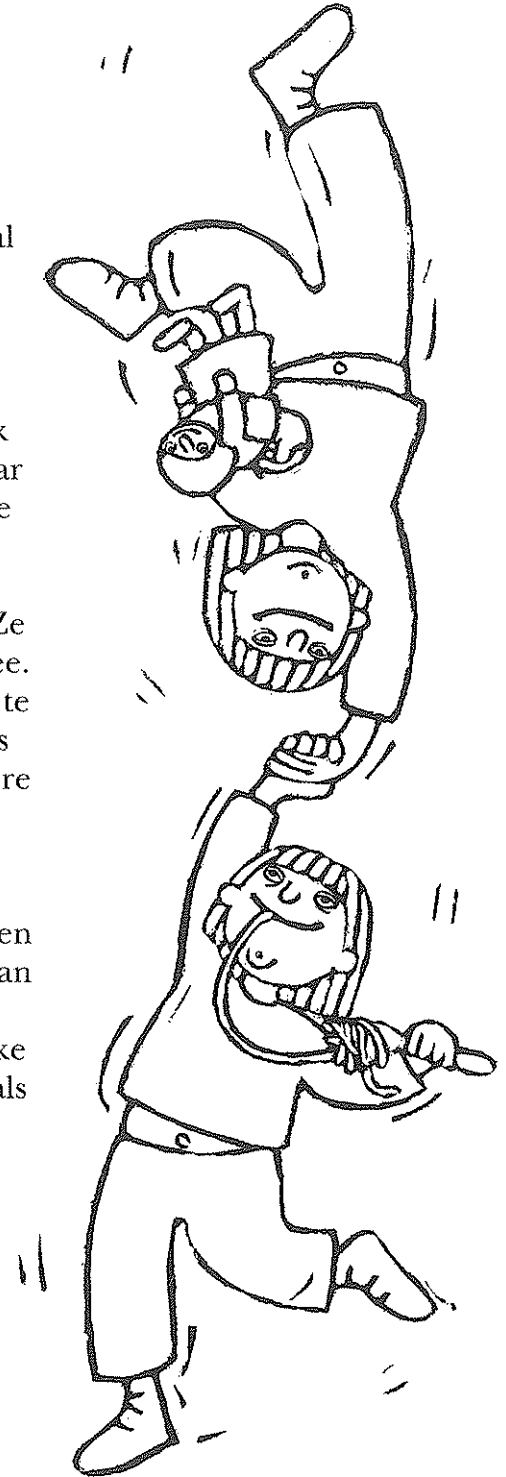
Gewoon en toch bijzonder

Soms hoor ik kinderen tegen elkaar roepen: „Hé joh, stomme mongool.” Als ik dat hoor, lopen de rillingen over mijn lijf. Mensen die dat roepen weten niet wat ze roepen. Mijn zusje Diewertje is een mongool. In deftige taal zeggen ze dan dat zij het syndroom van Down heeft. Voor sommige mensen is mongool een scheldwoord geworden. Die kinderen en volwassenen moeten weten dat mongolen niet stom zijn en ook niet dom.

Er zijn tussen mijn zus en mij meer dingen waarin we gelijk zijn dan dingen waarin we verschillen. Er zijn maar een paar verschillen. Ze ziet er anders uit dan andere meisjes van die leeftijd. Je kunt niet altijd verstaan wat ze zegt en ze heeft moeite om moeilijke dingen te begrijpen.

Ze heeft eerst het gewone onderwijs bezocht in ons dorp. Ze zat gewoon tussen de andere kinderen in groep een en twee. Ze is ook naar groep drie gegaan, maar toen begon ze zelf te klagen dat het allemaal moeilijk werd. Vanaf dat moment is ze naar een speciale school gegaan en daar gaat ze nu iedere dag zingend naar toe.

Naast die paar verschillen kan ik een hele lijst geven van dingen waarin ze hetzelfde is als andere meisjes. Ze houdt van spelen met poppen, ze houdt van dansen en bewegen en klappen bij de muziek, ze houdt van kronkelspaghetti en van oliebollen. Ze is bijna altijd blij en opgewekt, ze kan fantastische opmerkingen maken, ze kan geweldig kleurrijke tekeningen maken en ze kan anderen heel goed troosten als die verdriet hebben. Grote mensen kunnen dat vaak lang niet zo goed. Als je eens ruzie met haar hebt, is ze dat heel gauw vergeten en blijft ze er nooit lang over doorzeuren. Als je alles zo optelt, dan is ze dus eigenlijk gewoon. Eigenlijk zijn de mensen die het woord mongool als scheldwoord gebruiken zelf dom omdat ze niets van mongolen weten.

Kinderen en Internet

Veel mensen hebben tegenwoordig een computer. Er is nu ook een manier om via de computer contact met elkaar te hebben. Dat noemt men elektronische post. Computers kun je met elkaar verbinden net zoals dat ook bij een telefoon gebeurt. Dat computernetwerk heet Internet. Iedereen kan op dat netwerk worden aangesloten.

Op Internet is een speciaal postprogramma, dat heet e-mail. Daarmee kun je vanuit je eigen woonkamer of vanuit je school berichten versturen naar anderen in Nederland maar ook mensen in andere landen zijn zo bereikbaar. Als je het programma start, wordt er naar een e-mailadres gevraagd. Dat vul je in en als je brief klaar is, druk je op send. De brief wordt dan via de computer verzonden en komt binnen een paar minuten aan. Zo'n brief is veel goedkoper dan een gewone brief. Het schrijven via de computer naar Amerika is ook veel goedkoper dan bellen met een gewone telefoon. Naast het versturen van brieven kun je ook allerlei informatie vinden op talloze Internetpagina's. Je kunt de weersverwachtingen bekijken bij het KNMI, je kunt informatie voor werkstukken en spreekbeurten aanvragen en nieuws over popgroepen lezen. De Efteling heeft een eigen pagina en er zijn ook speciale kinderpagina's met allerlei activiteiten zoals het luisteren naar muziek, spelletjes, kindernieuws, enz. Er zijn zelfs scholen die een eigen pagina op Internet hebben waar van alles over die school te lezen is. Veel mensen vinden dat rondsnuffelen op Internet zo leuk dat ze lange tijden achter elkaar met Internet bezig zijn. Dat kan dan wel veel geld gaan kosten!

